

το άλλο μισό

ΤΩΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ

είναι

η αστυνομία

ΚΑΠΟΥ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ MAD MAX ΚΑΙ BLACK MIRROR.

Βρισκόμαστε στην «τελική ευθεία» για τις εκλογές. Δηλαδή, σε αυτή την περιέργη φάση που τα αφεντικά μας ασχολούνται-με-τα-πολιτικά, κανονίζοντας το πως θα μπορούν να κερδίζουν τα περισσότερα δυνατά από την εργασία μας.

Όπως και σε κάθε τέτοια συγκυρία, τα διακυβεύματα των εκλογών παρουσιάζονται ως τα πιο σημαντικά από ποτέ ξανά στην ιστορία. Αυτή τη φορά μοστράρονται πολύ η «δικαιοσύνη» και η «δημοκρατία». Βέβαια, εμείς έχουμε το κουσούρι να θυμόμαστε καλά την καραντίνα και δεν πολυ-ψαρώνουμε με αυτά: ήταν όλοι μαζί που μας έκλεισαν μέσα, εκτός αν ήταν να δουλέψουμε- ήταν όλοι μαζί που μας ήθελαν να ανεβάσουμε στο ίνσταγκραμ σέλφιζ με τη σύριγγα - σαν τα μούτρα τους.

Κάπως έτσι είναι και τώρα: όλα τα κρατικά στόματα είναι συντονισμένα. Και μπροστά-μπροστά οι δημοσιογράφοι. Ενώ οι τσέπες μας αδειάζουν στα μισά του μήνα, το μόνο που υπόσχονται όλοι για το μέλλον είναι δυσοίωνα σενάρια. Για τα οποία πάντα φταίει οποιοσδήποτε άλλος πέρα από αυτό εδώ το κράτος και αυτά εδώ τα αφεντικά. Κάτι μεταξύ mad max και black mirror ένα πράγμα.

Οι «εφιαλτικές προβλέψεις» τους για τα τρόφιμα και την ενέργεια, δεν προέρχονται από κάποια επιστημονικά εγκεκριμένη χαρτομαντεία: είναι ο σχεδιασμός τους για την πάρτη μας. Σα να προβλέπεις ότι κάποιος θα πέσει, λίγο πριν τον ρίξεις εσύ ο ίδιος.

Πλάι σε αυτές τις «εφιαλτικές προβλέψεις», τα ίδια στόματα έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι και οι δρόμοι αυτής της πόλης είναι ένας εφιάλτης εγκληματικότητας. Αλλά και πάλι για μας - για την τάξη μας - σχεδιάζουν: οι φιγούρες των «εγκληματιών» χτίζονται επιμελώς- είναι φτωχές, είναι «συμμορίες ανηλίκων», είναι απολίτιστες, είναι τσιγγάνοι ή μετανάστριες και πάει λέγοντας.

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥΣ.

Και έχουν πολλές τέτοιες λύσεις.

Για όλες αυτές τις «εφιαλτικές προβλέψεις» λοιπόν, το κράτος μας «κερνάει» διάφορα «επιδόματα» στην παρούσα φάση. Κάποια από αυτά έχουν τη μορφή «έκπτωσης», όπως π.χ. οι επιδοτήσεις στο λογαριασμό του ρεύματος ή το «καλάθι του νοικοκυριού». Κάποια άλλα

παίρνουν τη μορφή ψηφιακών δελτίων/διαβατηρίων κατανάλωσης, τα λεγόμενα pass δηλαδή. Σε κάθε περίπτωση, δεν έχουν καμία σχέση με τα κλασικά επιδόματα (ανεργίας κλπ.), αφού οι δικαιούχοι τους δε μπορούν να τα ξοδέψουν κατά βούληση όπως και τον μισθό.

«Και που είναι το πρόβλημα;» θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς. Ενώ κάποιος άλλος θα μπορούσε να ζητάει κι άλλα ή και πιο παχυλά «επιδόματα».

As δούμε από την αρχή γιατί έχουμε τόσο σοβαρό πρόβλημα με αυτή τη φάση:

Τα κρατικά ταμεία γεμίζουν συνεχώς από τις τσέπες μας. Ανάμεσα σε άλλα, αυτό γίνεται με τις αυξήσεις στους φόρους, που πάνε - βολικά για το κράτος - πακέτο με τον πληθωρισμό. Παράλληλα, τα λεφτά μένουν στις τράπεζες, αφού όλο και περισσότερες συναλλαγές γίνονται ηλεκτρονικά. Αυτό επιταχύνεται από τις «εφιαλτικές προβλέψεις» που λέγαμε πριν, αφού η συμπεριφορά των υπηκόων κατευθύνεται στην αποταμίευση (αν μένει κάτι για αποταμίευση) - στον περιορισμό της κατανάλωσης δηλαδή.

antifacommunity.gr | antifa@lab@yahoo.gr

Το **antifa lab** είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβριο του '08, από συντρόφισσες και συντρόφους της οργανωμένης αυτονομίας. Έκτοτε βρίσκει τον χώρο του στον δρόμο- κολλώντας αφίσες, μοιράζοντας κείμενα, γράφοντας και σβήνοντας συνθήματα στο κέντρο και τις γειτονίες της Αθήνας. Δεν έχει καμία σχέση με κανέναν κρατικό ή μηνιακό θεσμικό φορέα -και ούτε θα αποκτήσει στο μέλλον. Προσπαθεί να βρει τις λέξεις, να δομήσει τις σχέσεις και να εφεύρει τις μεθόδους που θα συμβάλλουν στην οργάνωση ενός πολυεθνικού προλεταριακού αναχώματος ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό -είτε αυτός κουβαλάει πάνω του σβάστικες, είτε όχι. Το antifa lab συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων **antifa community**.

Αυτά τα ποσά όμως, δεν είναι για να κάθονται και να αυγατίζουν: εκτός από στρατιωτικούς εξοπλισμούς, περισσότερους μπάτσους και «ενεργειακή μετάβαση», μετατρέπονται και στα εν λόγω «επιδόματα». Τα οποία, δε μπορούμε να τα «φάμε» ας πούμε σε τσιγάρα, να τα δώσουμε δανεικά σε μία φίλη που ζορίζεται περισσότερο ή όπου αλλού γουστάρουμε, αλλά προορίζονται για την κατανάλωση συγκεκριμένων προϊόντων.

Και έτσι μόνο καταλαβαίνει κανείς ότι δεν έχουν σκοπό τη «σπέρξη των αδύναμων», όπως ακούγεται: ενώ παριστάνουν ότι επιστρέφουν ένα κομμάτι του κλεμμένου μισθού μας, που δήθεν μειώνεται «λόγω πληθωρισμού» (λες και είναι φυσικό φαινόμενο), στην πραγματικότητα κρατούν τους μισθούς μας στον πάτο και χρηματοδοτούν συγκεκριμένα αφεντικά. Αυτά που το κράτος ορίζει ως «στρατηγικής σημασίας εγχώριους καπιταλιστικούς κλάδους». Για παράδειγμα, τις ελληνικές εταιρείες τροφίμων, τα ελληνικά πρατήρια καυσίμων και τις ελληνικές εταιρείες παραγωγής και παροχής ενέργειας. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι το ελληνικό κράτος ξεχνάει τα πιο μικρά αφεντικά - όχι ότι θα τα βάφαμε και μαύρα για την πάρτη τους.

Ταυτόχρονα, τα «επιδόματα» λειτουργούν πειθαρχικά και εκπαιδευτικά. Δεν είναι τυχαία άλλωστε η συνωνυμία των τωρινών pass με το «green pass», δηλαδή το «πιστοποιητικό» που είχαν (και έχουν) την τιμή να επιδεικνύουν οι «εμβολιασμένοι» για να πιουν έναν καφέ ή να πάνε στη δουλειά. Ούτε με το «freedom pass», εκείνη την «προπληρωμένη ψηφιακή κάρτα αξίας 150 ευρώ» που είχαν την τιμή να πάρουν οι «κοινωνικά υπεύθυνοι» νεαροί.

Όλα αυτά τα pass μας κατατάσσουν σε διάφορα status, καταγράφουν ψηφιακά και προσωποποιημένα τις συνήθειές μας, κατευθύνουν τις (καταναλωτικές) συμπεριφορές μας και ελέγχουν την κυκλοφορία μας στο δημόσιο χώρο. Πόσα smart phones κατέβασαν την αναγκαία εφαρμογή, πόσες φορές σκάναραν το qr code που έβγαζε, σε πόσες και ποιές τοποθεσίες, πόσες ψηφιακές πληροφορίες συνδέθηκαν με αυτές τις κινήσεις; Πόσοι και με ποιά κριτήρια (κατανάλωσης, συμπεριφοράς κλπ.) θα «δικαιούνται» επιδοτήσεις όταν αυτές έχουν στρατηγικά διαμορφωθεί από το κράτος ως αναγκαίο συμπλήρωμα, κάποιων κατά τ' άλλα άπιαστων για τις τσέπες μας ποσών (π.χ. τον λογαριασμό της δεή); Και απ'την ανάποδη: πόσες και με ποιά κριτήρια θα τρώνε πρόστιμο αντί για επίδομα αν δεν τα πληρούν;

Η συλλογή και αξιοποίηση όλων αυτών των δεδομένων είναι κεντρικής σημασίας για το κράτος μας. Γιατί μπορούν να χρησιμοποιηθούν όλο και περισσότερο στον έλεγχο και τη ρύθμιση της φτίνιας μας. Σε περιόδους «κανονικότητας» ή «έκτακτης ανάγκης»

ΤΑ «ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ» (PASS) ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΠΟΥ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΜΑΣ.

Γέμισμα των κρατικών ταμείων, έλεγχος και περιορισμός της κατανάλωσης, χρηματοδότηση συγκεκριμένων «στρατηγικής σημασίας» αφεντικών, συλλογή δεδομένων για την πάρτη μας, αγορά στρατιωτικών εξοπλισμών, ενόπια δεξιάς και αριστεράς στα «εθνικά θέματα»: να κάποιοι τρόποι με τους οποίους το ελληνικό κράτος χτίζει την πολεμική του οικονομία, την «οικονομική εξασφάλισή» του στον εν εξελίξει παγκόσμιο πόλεμο στον οποίο συμμετέχει. Δεν το λέμε εμείς, ο ίδιος ο πρωθυπουργός μας είπε πως «βρισκόμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία».

Το ξεκίνημα αυτής της διαδικασίας μπορεί να ανιχνευτεί εύκολα πίσω στον Μάρτη του '20 και στον «πόλεμο ενάντια στον άορατο εχθρό». Με τον πιο καταγιγιστικό τρόπο τότε, το κράτος ήθελε να πετύχει τα ίδια πράγματα, ακόμα και αν η κακιά ρωσία δεν είχε ακόμα εισβάλλει στην καλή ουκρανία.

Τί σύμπτωση: τότε ακριβώς μπορεί να ανιχνευτεί και η νεοαποκτηθείσα

του αγάπη να μας «επιδοτεί». Κάτι σαν εικονικό αντίβαρο για τα κουμάντα του εναντίον μας. Αλλά δεν έμεινε ποτέ μόνο εκεί.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΕΣ ΚΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΜΕΡΙΜΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΙΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΤΗ ΜΑΣ: ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ.

Το επίδομα των 600 ευρώ που δόθηκε στους μπάτσους, κουμπώνει στεγνά και κυνικά: ενώ ένας τσιγγάνος, ο Κ. Φραγκούλης, βρισκόταν στο νοσοκομείο κλινικά νεκρός από σφαίρα μπάτσου επειδή ψείρισε από ένα πρατήριο είκοσι ευρώ πετρέλαιο, τα αστυνομικά σώματα παίρνουν bonus για την καλή τους δουλειά.

Μάλλον γιατί αυτόν τον στρατηγικό κλάδο για το κράτος, δεν θα μπορούσαν - τόσο εύκολα - να τον επιδοτήσουν μέσω ενός police pass.

Μας το κάνουν σαφές: όσο τα «επιδόματα» ρυθμίζουν το πως θα την παλεύουμε με κρατική σφραγίδα, οι μπάτσοι θα είναι εκεί να το επιβάλλουν. Το βλέπουμε στις πλατείες, στο δρόμο και στα αλληπάλληλα αστυνομικά ρεπορτάζ που παίζουν στις οθόνες: τα όλο και περισσότερα σώματα της αστυνομίας εκεί έξω υπάρχουν ακριβώς για να περιφρουρήσουν τους όρους της υποτίμησής μας.

Θα ήταν εύκολο να σιχτιρίσουμε μια κυβέρνηση και να πάμε να το ρίξουμε και με τα δύο χέρια για να βγει μία άλλη - αλλά δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Όταν τα «ευαίσθητα» κομμάτια του κράτους γκρινιάζουν για την «αστυνομική αυθαιρεσία», ενώ παράλληλα ζητάνε περισσότερους μπάτσους σε κάθε γειτονιά, δεν θέλει και πολύ σκέψη να καταλάβει κανείς το που το πάνε: στην όλο και πιο μιλιταριστική διαχείριση της εργατικής τάξης στα μετόπισθεν. Στους δρόμους της πόλης δηλαδή.

Αυτό δεν συμβαίνει μόνο με την αναβαθμισμένη καταστολή που βλέπουμε στις διαδηλώσεις. Είναι μία μπάτσιμη διαδικασία πιο μοριακή, που έχει τις «άκρες» της παντού. Από τα ειδικά σώματα για την έμφυλη βία μέχρι τους ελέγχους για την τήρηση των υγειονομικών πρωτοκόλλων. Σκοπός αυτής της διαδικασίας είναι να οργανώσει την πειθαρχία στην «λευκή» αλλά και στην «μαύρη» εργασία με τους όρους της.

Έτσι, όσο το επίδομα θυμίζει περισσότερο δελτίο, η «προνοιακή πολιτική» του κράτους θυμίζει όλο και περισσότερο τον χαρακτηριστικό ήχο των μηχανών δι.ας και το μπλε των φάρων. Όσο η «νομιμότητα» οργανώνεται με fuel pass, η «παρνομία» οργανώνεται με σφαίρες για είκοσι ευρώ ψειριστική. Όσο η «λευκή» εργατική τάξη εξοικειώνεται με νέα επίπεδα υλικής και διανοητικής φτίνιας, η «μαύρη» σπρώχνεται όλο και πιο χαμηλά στον πάτο του βαρελιού, όλο και περισσότερο κάτω από τον έλεγχο της μαφίας και της αστυνομίας.

ΤΑ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ «ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ» ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΒΑΛΩΝ ΠΟΥ ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝ - ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ.

Είναι το καρτό και το μαστίγιο. Είναι η εκπαίδευση και η απειλή. Είναι όψεις της διαχείρισης της πολυεθνικής εργατικής τάξης σε μία συνθήκη όλο και πιο πολεμική. Που δεν φηνόμαστε να υπηρετήσουμε με τίποτα.

Γι' αυτό λέμε ότι το άλλο μισό των επιδομάτων είναι η αστυνομία. Για να βρούμε τις συνδέσεις στα κουμάντα τους εναντίον μας, εκεί που μας σερβίρουν την άβυσσο της οργανωμένη σύγχυσης και των μεμονωμένων «εγώ». Για να μην αναμασάμε τα λόγια που μας βάζουν στο στόμα το κράτος και οι ειδικοί του. Για να μην καταντήσουμε να γκρινιάζουμε παρέα με το αφεντικό μας και να ζητάμε από το κράτος καλύτερα market pass. Για να μην αντικαταστήσουμε την κατανόηση των δρόμων που έχουμε χτίσει μαζί, με τη ματιά του μπάτσου ή του ρουφιάνου που περνάει από την πλατεία.

Γιατί αυτά είναι στοιχήματα των καιρών μας. Και είναι χιλιάδες εκεί έξω που τα κρατάνε ζωντανά. Με το κεφάλι ψηλά και τα βλέμματα στην τσίτα.

